

Més que un judici

És fàcil ser contudent quan les declaracions acusen grups clarament definits i socialment condemnats: violadors, terroristes, corruptes... però és obligació de tot aquell grup que presumeix de democràtic fer el mateix quan es tracta de crims com el que va patir Guillem Agulló, que perverteixen l'essència de la democràcia perquè no toleren la diferència.

El judici pel cas Agulló conclourà amb tota probabilitat aquesta setmana a Castelló. L'acusació i la defensa han llegit les seues conclusions respectives, que no han variat pràcticament les que tenien de manera provisional. No resta més que conèixer la decisió del tribunal.

Però, com passa en tot procés jurídic, les investigacions, les declaracions i les actuacions d'uns i altres advocats han tret a la llum tot un seguit de circumstàncies socials que el tribunal ha menyspreat per considerar que no estan dins de "l'àmbit estricte de la investigació". Aquesta decisió ha portat a una de les acusacions particulars, la que representa l'organització Maulets, a abandonar el judici per entendre que no pot fer valer els seus arguments si no s'implica el crim que costà la vida al jove Guillem Agulló en tot un seguit de trames feixistes i actuacions de suport.

S'ha perdut, doncs, una oportunitat òptima per esbrinar realment què hi ha al darrere de les actuacions violentes de grups ultradretans organitzats o, senzillament, de bandes juvenils que "simpatitzen" amb els ideals feixistes i neonazis. Les implicacions de tota mena, des de mitjans de comunicació que animen a la persecució fins a entitats "culturals" que a la nit es metamorfosen en grups d'amenaça i vandalisme han quedat per al sector de la premsa (entre el qual vol situar-se EL TEMPS) disposat a investigar i denunciar.

No obstant això, més que la negativa del tribunal a investigar tot l'embolcall social i polític del crim, sobta la solitud en què han quedat els que exigien aquestes investigacions. Tot i haver estat reconeguda la "simpatia" neonazi dels principals inculpats, fins i tot per ells mateixos, encara són pocs els que parlen amb claredat de crim motivat per mòbils polítics, d'atac contra una determinada persona per professar unes determinades idees; en definitiva de feixisme. Mentre l'entorn nacionalista al complet, Maulets, ERC, Catalunya Lliure i UPV; i Esquerra Unida han denunciat clarament les implicacions d'aquest acte, per a una bona part de l'opinió pública i de l'espectre polític, des del PSOE, fins al PP, ambdós inclosos, s'ha imposat el silenci. Per Guillem no hi ha hagut ni minuts institucionals de silenci ni declaracions conjuntes de condemna per part d'aquells que constitueixen el "bloc democràtic" que tan ràpidament es mobilitza a Euskadi. A canvi, hi ha hagut ferris controls policíacs per als que es manifestaven per demanar justícia, que han inclòs la detenció de menors. La conclusió que

una bona part de la ciutadania en pot extraure del comportament d'aquests sectors és precisament la que més convé als acusats: Guillem i el seu entorn són uns radicals. Segons actitud, el fet de ser demòcrata representa condemnar durament un tipus de violència, però no tota.

És fàcil ser contudent quan les declaracions acusen grups clarament definits i socialment condemnats: violadors, terroristes, corruptes... però és obligació de tot aquell grup que presumeix de democràtic fer el mateix quan es tracta de crims com el que va patir Guillem Agulló que perverteixen l'essència de la democràcia perquè no toleren la diferència. I això s'ha de fer, amb totes les conseqüències.

Qualsevol obra històrica que analitze el naixement dels moviments feixistes de pre-guerra a Alemanya i Itàlia comença amb una llarga sèrie de crims i atemptats "tolerats" per uns i altres, per por d'involucrar certs poders fàctics. La passivitat en casos tan greus com aquest, ens pot acabar convertint, a tots, en còmplices.